

РЕШЕНИЕ

№ 1768

гр. София, 19.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11731** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Е. И. К., чрез адв. М. против Решение № 1399998 от 03.07.2020г., постановено по н.а.х.дело № 19231/2017г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16-ти състав, с което на касатора на основание чл.53, ал.1 от Закона за пътищата е наложена глоба в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, буква „а“ от Закона за пътищата, вр. чл.37, ал.1, т.1 на Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Касаторът счита, че решението е незаконосъобразно и неправилно, поради нарушение на материалния закон и постановено при допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Съдът не обсъдил всички приложени по делото доказателства, както и събраните в хода на производството, а част от събраните такива тълкувал превратно. Според касатора, изискването на процесното разрешение за превоз на извънгабаритно ППС е в тежест на собственика респ. ползвателя на същото, който в случая е работодателя на наказаното лице. На следващо място, в касационната жалба се навеждат доводи, че АНО не се е съобразил с разпоредбата на чл.37, ал.3 от Наредба № 11/2001г. Съдът не коментирал най-същественото по делото обстоятелство – приложимостта на чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2011 г., според която на извънгабаритните и/или тежки ППС се

разрешава да се движат след заплащане само на дължимата такса, без да е необходимо да се издава разрешително по чл. 8, ал. 2 вр. ал. 4 от Наредбата, какъвто бил настоящият случай. Твърди се, че в случая е приложимо изключението по чл. 14, ал. 3 от Наредбата като се прилагат и съответните изчисления, основани на измерванията при извършената проверка на процесното МПС. Изложените в акта и в НП факти относно измерените натоварвания над допустимите норми сочели, че за управляваното от касатора ППС не било изискуемо разрешение за дейности от специалното ползване на пътищата, издадено от администрацията, управляваща пътя, поради което движението му не можело да бъде квалифицирано като нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП, респ. касаторът не бил извършил вмененото му нарушение. Твърди се, че приложимата в случая административнонаказателна разпоредба е тази на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП и в тази връзка, че е налице явно несъответствие между фактичeskото описание на нарушението и неговата правна квалификация, което не било отчетено от районния съд. Съдът изложил в решението си мотиви, неотнoсими към посоченото в жалбата.

По изложените съображения касаторът моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго, с което да бъде отменено и наказателното постановление.

В с.з., касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща преставител.

Ответникът, редовно призован, не се явява и не изпраща преставител.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за неоснователна. Пледира за оставяне в сила на решението на районния съд като законосъобразно и правилно.

Административен съд – София-град, VI-ти касационен състав, след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил НП № 4773/25.09.2017г издадено от главен инспектор „Мониторинг“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, Агенция "Пътна инфраструктура" – [населено място], с което на Е. И. К., за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, буква "а" от Закона за пътищата, във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС (Наредба № 11/03.07.2001 г.) и на основание чл. 53, ал. 1 от ЗП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 000 лв.

За да постанови този резултат, районният съд е приел, че НП е правилно и законосъобразно. Изложил е съображения, че в случая е било установено движение на "тежко ППС" по смисъла на чл. 3, т. 2 от Наредба № 11/03.07.2001 г. с оглед констатираното натоварване на двойната задвижваща ос от 33, 815 тона при разстояние между осите от 1. 39 м, при максимално допустими 19 тона. Посочил е, че движението на извънгабаритните и тежките товарни автомобили по републиканските пътища се осъществява с разрешително за движение на тежко ППС или след заплатена пътна такса. Приел е, че жалбоподателят се е движел по републикански път без да има разрешително за движение на тежко ППС или квитанция за платена пътна такса, с което е нарушил задължението си по чл. 26, ал. 2, т. 1, буква "а" от ЗП. В тази връзка е приел, че описаното в акта и в НП нарушение е установено. Съдът е направил коментар относно представената квитанция за платени пътни такси, като е посочил, че видно от същата, плащането е станало след приключване на проверката

като по време на извършването ѝ таксата не е била платена.

Настоящата инстанция споделя изводите на районния съд, обосновава потвърждаване на НП.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че към момента на проверката от контролните органи (04.09.2017 г.) е осъществявал движение на извънгабаритно превозно средство по смисъла на § 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г., а именно "тежко" по смисъла на чл. 3, т. 2 от същата наредба, без разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси), издадено по реда на Раздел IV на Наредбата от администрацията, управляваща пътя (АПИ), за дейност от специално ползване на пътищата. Така описаното деяние е квалифицирано като нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП и е санкционирано на основание чл. 53, ал. 1 от ЗП.

Касационният състав намира, че деянието правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП - нарушена е въведената от законодателя обща забрана без разрешение на администрацията, стопанисваща пътя, да се извършва движение на извънгабаритни и тежки ППС в обхвата на пътя. Безспорно са доказани съставомерните елементи на нарушението: а) процесното ППС, което е било с четири оси с две управляеми оси (двойна задвижваща ос) има характеристики на извънгабаритно по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11/03.07.2001 г. – то е "тежко", тъй като при извършеното измерване е установено превишение на допустимото натоварване на ос като сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос е била 24.300 тона при допустими 19 тона според чл. 7, ал. 1, т. 5 б. "в" от Наредба № 11/03.07.2001 г.; б) липсва съответно разрешение за движението му по републиканските пътища; в) проверката е извършена на път от републиканската мрежа.

На извънгабаритните по смисъла на § 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г., пътни превозни средства, които са "тежки" по смисъла на чл. 3, т. 2 от същата, в чл. 14, ал. 3, във връзка с чл. 8, ал. 5 от наредбата, се разрешава да се движат по пътищата след заплащане само на дължимата такса, ако имат обща маса до 45 тона или натоварване на ос, което не превишава с повече от 30 % допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II.

Настоящият състав споделя твърдението на касатора, че управляваното от него ППС попада в изключението по чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. Общата маса на товара и ППС в случая е 44,7 тона, поради което правилото на чл. 14, ал. 3 от наредбата е приложимо в случая. Последното, според настоящия състав означава единствено, че процесното ППС е можело да се движи след заплащане само на дължимата такса, а не с разрешително по чл. 8, ал. 2 вр. ал. 4 от Наредбата, без обаче да обосновава извод, че вмененото административно нарушение не е осъществено.

Съгласно чл. 15, ал. 6 от Наредба № 11/03.07.2001 г., документ за платена такса в случаите по чл. 14, ал. 3 от същата наредба се издава от Агенция "Пътна инфраструктура", а на граничните контролно-пропускателни пунктове - от Агенция "Митници". За многократни превози за не повече от 10 курса и за срок не по-дълъг от 30 дни, когато се превозват еднакви товари с едно и също извънгабаритно ППС и по един и същи маршрут, документ за платена такса в случаите по чл. 14, ал. 3 се издава от Агенция "Пътна инфраструктура". В останалите случаи, извънгабаритните ППС или състав от ППС с размери, съотв. обща маса или натоварване на ос над посочените в чл. 14, ал. 3, във връзка с чл. 8, ал. 5 от Наредбата /тоест, с натоварване повече от 30

% от допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II, както и тези с габаритни размери: широчина – над 3, 30 м, височина – над 4, 30 м, и дължина - над 22 м/, могат да се движат по пътищата на България след издадено по реда на чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата разрешително по чл. 8, ал. 2 от цитираната наредба от администрацията, управляваща пътя, съгласувано със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи.

В чл. 26, ал. 2 от ЗП е указано, че за дейности от специалното ползване на пътищата се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без разрешение. Понятието "Специално ползване на пътищата" по § 1, т. 8 от ДР на ЗП включва използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари.

При съвкупното тълкуване на горесцитираните норми от Наредба № 11/03.07.2001 г. и от Закона за пътищата става ясно, че понятието "без разрешение" включва както случаите на движение на извънгабаритни, вкл. тежки ППС без документ за заплатена дължима такса, когато попадат в допустимите извънгабаритни норми по чл. 14, ал. 3, във връзка с чл. 8, ал. 5 от Наредбата, така и движението на извънгабаритни ППС без издадено разрешително в останалите случаи.

В разглеждания казус се установява, че към момента на проверката, касаторът е осъществявал движение с тежко ППС, попадащо в обхвата на чл. 14, ал. 3 Наредба № 11/03.07.2001 г., но без за това да е заплатена дължимата пътна такса. Последното се потвърждава и от приложената разписка от 04.09.2017 г. за връчване на съставения АУАН, съдържаща и декларация от водача, че към момента на проверката управляваното от него ППС не притежава разрешение /разрешително или квитанция за платени пътни такси/, което да съответства на констатираните при проверката параметри на ППС, издадено по реда на Раздел IV от Наредба № 11/03.07.2001 г. Установява се също, че впоследствие дължимите пътни такси са заплатени, но това е станало след извършване на проверката, както е посочил районният съд и е направено с цел изпълнение на условията по чл. 37, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г., за да може ППС да продължи движението си.

Предвид гореизложеното, настоящият състав не споделя оплакването за неправилна квалификация на нарушението, както и че касаторът не е извършил същото.

Не се споделя и оплакването, че приложимата административно-наказателна разпоредба, кореспондираща на установените в случая съставомерни факти е тази на чл. 177, ал. 3, от ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание глоба в размер от 500 до 3000 лв. на водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Тази норма е приложима в случаите, когато не е спазено изискването, въведено в чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, движещите се по пътя ППС да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението като се препраща към приетата на основание чл. 139, ал. 3 от ЗДвП Наредба № 11/03.07.2001 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП ще бъде налице, респ. ще се реализира отговорност по чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, когато е нарушена някоя от разпоредбите на Наредба № 11/03.07.2001 г. Настоящият случай не е такъв, тъй като е налице нарушаване на формулирана в закона забрана – чл. 26, ал. 2,

т. 1, б. "а" от ЗП.

Наред с горното, наказващият орган правилно е издирил и приложил санкционната правна норма. Неспазването на въведената в чл. 26, ал. 2, т. 1 б. "а" забрана представлява административно нарушение по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, предвиждащ налагане на наказание глоба от 1000 до 5000 лв. за физическо лице, което извършва дейност движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари (дейност от специалното ползване на пътищата по смисъла на пар. 1, т. 8 от ДР на ЗП) без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя.

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съд за правилна индивидуализация на наложеното наказание от страна на АНО. При индивидуализиране на предвиденото от санкционната норма наказание, АНО е спазил изискванията на чл. 27 от ЗАНН и обосновано е наложил глоба в минимално предвидения от приложимата санкционна норма размер. Изпълнението на условията по чл. 37, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. правилно е съобразено от АНО при определяне на конкретния размер на наказанието като смекчаващо такова.

С оглед горното, като е потвърдил НП, районният съд правилно е приложил материалния закон.

Не се установява при постановяване на обжалваното решение да са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Действително, районният съд не е обсъдил доводите на жалбоподателя относно приложимостта на чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г., респ. в решението липсват мотиви в тази насока. Доколкото обаче последното не се отразява на постановения краен резултат, настоящата инстанция намира, че нарушението не е съществено.

По изложените съображения настоящата инстанция счита, че оспореното решение е валидно, допустимо, постановено при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1399998 от 03.07.2020г., постановено по н.а.х.дело № 19231/2017г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16-ти състав.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: